

J. C. Jacobsen: Jeg beklager, at jeg seer mig nødsaget til at tage Ordet paany, men jeg skal fatte mig ganske kort. Det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) fremkom i det sidste Dieblif med et Argument, som virkelig for mig har nogen Vægt. Jeg vil endogsaa sige, at det er det eneste Argument for at bibeholde nogen Forskjel i Forpagtningsafgiften i Lovet af de 50 Aar, som jeg har hørt, der forekommer mig at have nogen Vægt, og jeg kunde altsaa være tilbøielig til at gaae ind paa hans Grundtanke, dersom vi ikke allerede nu vare ved den 3die Behandling, og det sølgelig var for seent at standse Lovforslagets Behandling. Men Sagen vil jo ialfald komme tilbage hertil, saa at der kan blive Veilighed til at overveje, om den af ham fremsatte Idee ikke kan komme til Anvendelse. Sdet jeg fastholder det Rigtige i det ærede Medlems Tanke om, at der i mange Tilfælde bør finde en Stigen Sted i Forpagtningsafgiften, saa maa jeg dog sige, at en saadan Stigen er absolut ueheldig i den Form, hvori den her forelægges. Et Tillæg efter 9 Aars Forløb af ikke $\frac{1}{5}$, men $\frac{1}{4}$ af den Forpagtningsafgift, som strax svares, vil i mange Tilfælde kunne være knusende hos Forpagteren, og jeg troer, at skal man kunne gaae ind paa et Tillæg til Afgiften, saa maa det være et gradviis Tillæg, som ikke paa eengang gjør det umuligt for Forpagteren at vedblive og altsaa tvinger ham til at fratræde.

Formanden: Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, Sagens Tilbagevenden til dette Thing, som jeg finder mindre paa sin Plads.

J. C. Jacobsen: Jeg skal gjerne tage den tilbage.

Mourier-Petersen: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing, da Discussionen allerede er trukket saa langt ud, men der er dog Noget, jeg troer bør fremhæves yderligere.

Naar jeg lægger megen Vægt paa Forfæstelsen af Vædringsforslaget under Nr. 1, da er det ikke, fordi jeg anseer Vedtagelsen af det for at ville være forbunden med egentlige pecuniære Tab for Godseierne, men fordi jeg ikke kan Andet end ansee Bestræbelserne i den Retning, yderligere at indskrænke Contractsfriheden, for høist uehellige. Jeg har erklæret ved første Behandling, at jeg kan give den Betragtning Medhold, der ligger til Grund for Regjerungens Udkaft, og saaledes som den nærmere er modificeret ved Udvalgets Vædringsforslag, som nemlig gaaer ud paa at forhindre de Misbrug, der væsentlig have viist sig ved Benyttelsen af de langvarige Forpagtningscontracter. Men at ville gaae videre og søge at træffe Bestemmelser imod ethver væsentlig Misbrug eller gjøre sig al Umage for at udfinde, hvor disse kunne opstaae, derved opnaaer man blot, at det hele Forhold enten bliver gjort umuligt, eller man bevirker netop det, man søger at forebygge, nemlig en Omgaaen af Loven. Thi dette er den naturlige Følge af at indskrænke Contractsfriheden. Jeg er ikke entig med det ærede 7de kongevalgte Medlem (Næsing), der sagde, at man i § 2 gav en ligefrem Anvisning paa at kunne omgaae Lovens Bestemmelser; han sigtede nemlig til Nedsættelse af Forpagtningsafgiften i de første 9 Aar, idet han, hvad ogsaa blev gjentaget af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Earsen), dert vinede en stor Fare for, at Forpagtningens lange Varighed vilde blive illusorisk. Dette troer jeg nu paa ingen Maade, og jeg skal strax søge at godtgjøre det; men forinden maa jeg blot erklære, at jeg anseer det for at være uiffeligt, at dette Contractsforhold ikke bliver gjort umuligt, og jeg kan henholde mig til, hvad det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) tillige har yttret om det Heldige i, at der bør være et vist Spille rum for Parternes Contractsfrihed med Hensyn til Forandring i Afgiften paa Grund af de concrete Forhold. Det bliver imidlertid for vidtløftigt at opregne Exempler herpaa,